

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. Пловдив, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20245001000027 по описа за 2024 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 388/16.10.2023 г. по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П. в неговите части, с които е осъдено ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати на С. Б. К. сумата над 50 000 лв. до 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в скръб, мъка, тъга от смъртта на нейната майка И.а С. К., настъпила при ПТП от 2.03.2021 г., причинено от М.Ц. при управление на товарен автомобил „И.***“ *****, за който е сключен при ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД договор по риска „Гражданска отговорност“, ведно с обезщетение за забава върху сумата над 50 000 лв. до 80 000 лв. от 14.06.2021 г. до окончателното изплащане, и е отхвърлен предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за разликата над 80 000 лв. до 126 000 лв. като неоснователен, осъдено е ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати на давокат И. Х. Х. адвокатско възнаграждение в размер на 7 050 лв., осъдено а ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-П. сумата 3 200 лв., представляваща дължимата ДТ за производството и 280 лв.

разноски по делото, осъдена е С. Б. К. да заплати на ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. сумата 2 645 лв., представляваща припадаща се част от направените в производството разноски с оглед отхвърлената част от иска.

Жалбоподателят „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С. моли по съображения, изложени в жалбата от 16.11.2023 г., решението да бъде отменено като неправилно в обжалваните негови части, с които дружеството е осъдено да заплати на С. Б. К. сумата над 50 000 лв. до 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в скръб, мъка, тъга от смъртта на неаната майка И.а С. К., настъпила при ПТП от 2.03.2021 г., причинено от М.Ц. при управление на товарен автомобил „И.***“ *****, за който е сключен при ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД договор по риска „Гражданска отговорност“, ведно с обезщетение за забава върху сумата над 50 000 лв. до 80 000 лв. от 14.06.2021 г. до окончателното изплащане, като исковете бъдат отхвърлени за сумата на обезщетението за неимуществени вреди над 50 000 лв. до 80 000 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Претендира за присъждане на разноски.

Ответницата по тази жалба С. Б. К. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговор от 12.12.2023 г. Претендира за присъждане на разноски съгласно чл. 38,ал.2 от ЗА.

Жалбоподателката С. Б. К. моли решението да бъде отменено като неправилно по съображенията, изложени в насрещната въззивна жалба от 12.12.2023 г., в частта му, с която предявеният от нея иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за сумата над 80 000 лв. до 126 000 лв., като ѝ бъде присъдена още сумата 46 000 лв. ведно със законната лихва от 14.06.2021 г. Като ищца в производството пред окръжния съд предявява с искова молба от 1.07.2021 г. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 432, ал.1 от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да ѝ заплати сумата 140 000 лв., представляваща дължимо обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди за понесени болки и страдания вследствие на смъртта на нейната майка И.а С. К., настъпила на 2.03.2021 г. вследствие на ПТП по вина на водача М. Х. Ц. при управлението от него на товарен автомобил

марка „И.“, модел „***“ с рег. № *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното застрахователно дружество, което обезщетение се претендира от ищцата като увредено лице, спрямо което застрахованият е отговорен, пряко от застрахователя, ведно със законната лихва върху сумата от датата 14.06.2021 г. Претендира за присъждане на разноски съгласно чл. 38,ал.2 от ЗА. Прави възражение при наличие на прекомерност относно размера на адвокатското възнаграждение, платено от ответника, да бъде то намалено до минимума по Наредба №1/2004 г.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 2.03.2021 г. е настъпило ПТП с участието на товарен автомобил „И. ***“, управляван от М. Х. Ц., и на пешеходката И.а С. К., при което е пострадала и е починала И.а К., майка на ищцата С. Б. К.. Не се спори понастоящем между страните, че виновен за това ПТП е водачът Ц., който е нарушил правилата за движение по пътищата и е причинил по непредпазливост смъртта на И.а К.. Не се спори между страните, че за водача на посочения по-горе товарен автомобил е имало застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите при ответното застрахователно дружество. Безспорно е, че от ищцата е отправено до ответното застрахователно дружество искане за предявяване на претенция, получено при дружеството на 21.05.2021 г. Безспорно е, че преди датата на подаването на исковата молба не е било изплатено на ищцата от застрахователя обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди. Твърдението на ищцата, заявено в исковата молба, е, че в резултат на настъпилото по вина на водача Ц. ПТП е починала нейната майка И.а К. и тя е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. Ищцата твърди, че смъртта на нейната майка драстично я променя, че тя до момента на ПТП е била един активен човек, а след инцидента животът ѝ се променя в отрицателна посока. Твърди, че е търпяла, продължава да търпи и ще търпи и занапред болки и страдания, тъй като е имала тясна емоционална връзка със своята майка, за която с оглед напредналата ѝ възраст се е грижила в

последните няколко години от живота ѝ и е живеела в едно домакинство с нея в с. М., макар и да е нямала надлежно извършена адресна регистрация на адреса на майка си. С уточняващата молба от 15.07.2021 г. посочва още, че е имала силна емоционална и неразривна свързаност със своята майка, със смъртта на майка ѝ е изгубила своята опора в живота, в резултат на което се затваря в себе си, не желае да комуникира с близки и роднини, изживява ужаса на това да загубиш родителя си и да останеш сирак, макар и на тази възраст, тъгува за своята майка почти всеки ден след нейната смърт, няма с кого да споделя трудностите, с които се сблъсква в живота си, както го е правила със своята майка, и трудно приема факта, че нея вече я няма. Претендира за присъждане на обезщетение за неимуществените вреди в размер на 140 000 лв., ведно със законната лихва от 14.06.2021 г.

С отговора на исковата молба от 9.09.2021 г. ответното застрахователно дружество оспорва иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди по основание и размер. Възражава, че претендираният размер на обезщетението е прекомерен, несъответстващ на реално претърпените от ищцата болки и страдания, неадекватен на икономическата конюнктура в страната и възрастта на ищцата, необоснован, некореспондиращ с принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 от ЗЗД и с утвърдената съдебна практика по сходни случаи. Заявява и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата като пешеходец поради неправилно движение, престояване или пресичане на пътното платно, по който начин пострадалата сама е поставила в опасност живота си, като с поведението си е нарушила императивните разпоредби на чл. 113 и чл.114 от ЗДВП. Посочва, че ПТП е настъпило на междуселски път на 2.03.2021 г. около 19,05 часа, пешеходката е вървяла в тъмната част на денонощието без светлоотразителна жилетка и без да е спазила задълженията си по ЗДВП, а именно че пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно, могат да се движат по платното за движение противоположно на посоката на движението на ППС, по възможност най-близо до лявата му граница, когато няма тротоар или банкет или е невъзможно да бъдат използвани. Заявява, че в случая пострадалата не е спазила никое от тези задължения, тъй като, от една страна, не се е движила по банкета на пътното платно при наличие на такъв, а е престоявала на самото пътено платно и не плътено прибрала към края на платното за движение, а

значително е навлязла на пътното платно, а, от друга страна, пешеходката не се е движила в платното противоположно на посоката на движението на ППС. Евентуално твърди, че пострадалата не се е движила при обективна възможност за това най-близо до лявата му граница, ако все пак не е имало банкет или е било невъзможно той да бъде използван. Твърди, че това нейно поведение е довело до непредотвратимост на произшествието и е в пряка причинна връзка с ПТП. Евентуално твърди, че пострадалата е предприела рязко и внезапно пресичане на пътното платно, непълно необезопасено и в нарушение на ЗДвП, без да се погрижи за собствената си сигурност, без да се огледа и без да прецени разстоянието и скоростта на приближаващия автомобил и неговото отстояние, с което е поставила в техническа невъзможност водача на товарния автомобил да реагира, за да задейства спирачната система и де избегне удара. Евентуално твърди, че пострадалата е била предвид възрастта си (83 години) неадекватна и с форма на ментално разстройство, евентуално, със старческа деменция, поради което от части е била неспособна да ръководи и контролира постъпките си и да осъзнава тяхното свойство и значение, поради което е допуснала да се движи неправилно на междуселски път с тъмни дрехи в тъмната част на денонощието, с което е допринесла за собственото си увреждане. Твърди, че пешеходката сама се е поставила в риск и е причинила при изключителен превес на собствената си вина пътния инцидент, като е била длъжна да спазва такова поведение, че да осигури на всеки участник в движението възможност да я забележи и заобиколи безпрепятствено.

С допълнителна искова молба от 6.10.2021 г. е заявено, че претендираното обезщетение е напълно съобразено с настъпилите неимуществени вреди. Заявено е, че в резултат на неправомерното движение на товарния автомобил, управляван от водача Ц., несъобразно с разпоредбите на чл.5,ал.2,т.1 и чл.116 от ЗДвП, както и поради несъобразяване на скоростта с пътните условия, видимостта и движението, водачът блъска пешеходката И.а К. и така причинява нейната смърт.

С отговора на допълнителната искова молба от 21.10.2021 г. застрахователят заявява, че поддържа заявените оспорвания и възражения.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че съгласно заключението на СТЕ ПТП е настъпило на платното за движение, от което

следва извод, че пешеходката К. е нарушило правилата за движение по пътищата (чл.108, чл.113,ал.2 и чл.114,т.1 от ЗДвП), а именно да се движи по възможност най-близо до лявата граница по платното за движение, противоположно на посоката на движението на ППС, и преди да навлезе на платното за движение да се съобрази с приближаващите се ППС, поради което като не е спазила тези правила за движение по пътищата, пострадалата К. е допринесла за настъпването на вредоносния резултат. Въз основа на заключението на СТЕ съдът приема, че водачът на товарния автомобил се е движел към момента на настъпване на ПТП с 93 км./ч. при максимално допустима скорост съобразно чл.21,т.1 от ЗДвП за движението на товарен автомобил от категорията на „И. ***“ извън населено място е 90 км./ч. Съдът преценява, че съгласно нормата на чл. 20,ал.2 от ЗДвП водачът на товарния автомобил е могъл да съобрази скоростта на движение с конкретните условия, а именно с намалената видимост предвид времето на денонощието-през неговата тъмна част и да осигури техническа възможност да избегне произшествието. Затова съдът приема, че пострадалата К. е допринесла за настъпването на вредоносния резултат при съпричиняване в размер на 20%. При определяне на размера на обезщетението съдът взема предвид вида и интензитета на настъпилите вреди – че се касае за неимуществени вреди от смъртта на К., майка на ищцата, изразяващи се в скръб, мъка от загубата на родител, като е установено, че ищцата и починалата са имали отношения на разбирателство, уважение, обич, привързаност, поради което съдът преценява, че на ищцата следва да се определи обезщетение в размер на 100 000 лв. и след намаляването на тази сума с 20% присъжда обезщетение в размер на 80 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от 14.06.2021 г.

С въззивната жалба дружеството-жалбоподател твърди, че решението е неправилно в обжалваната негова част за присъждането на обезщетение за размера над 50 000 лв. до 80 000 лв., защото размерът на обезщетението е завишен и защото окръжният съд е определил занижен размер от 20% на приноса за вредоносния резултат от страна на пострадалата, като счита, че нейният принос е 50%. Счита, че присъденото обезщетение не съответства на възрастта на загиналата пешеходка 83 години и на факта, че поради заболяването тя е провокирала ПТП, като е станала инициална причина за това. Счита, че родствената връзка сама по себе си не е доказателство за

търпени морални вреди, като съдът не е оценил правилно фактите по случая, а по делото не е установен изключителен, над обичайния интензитет на морални страдания на ищцата. Счита, че съобразно събраните доказателства вина за ПТП имат в равна степен водачът на автомобила и пострадалата, както и ищцата, която не е упражнила достатъчен надзор върху майка си, с което е допуснала ПТП, като е допуснала съзнателно нейната майка и възрастна жена да остане сама и без надзор въпреки деменцията си, за което заболяване има свидетелски показания на кметицата на село М., като ищцата е допускала майка ѝ да бяга от дома си и да се движи на извънградски път сама и без надзор, като случаите са зачестили напоследък. Заявява, че ищцата е била длъжна да положи дължимата грижа за майка си и да не допуска подобни инциденти, които са довели до процесното ПТП, като в случая окръжният съд не е отчетел ключовото обстоятелство за причините, довели до ПТП, а именно че ищцата не се е грижила адекватно за майка си в нужна и достатъчна степен, допускала е системно пострадалата жена да бяга от дома си и да се губи по извънградски пътища, не е осигурила болногледач или човек, който да наглежда майка ѝ в дома ѝ, не я е настанила в дом за възрастни хора, страдащи от подобно заболяване, не я е водила на медицински прегледи с оглед писмото на личния лекар д-р Т., не ѝ е осигурила адекватно лечение или грижа, не е положила дължимата морална грижа да предотврати подобен инцидент, знаейки за деменцията на майка си. Твърди, че ищцата е допуснала възрастната жена да употреби алкохол в деня на ПТП, данни за което се съдържат в химическата експертиза по делото. Твърди, че изложеното напълно опровергава доводите, че ищцата е полагала грижи за майка си. Заявява, че ищцата е допуснала възрастната жена да употреби алкохол, да избяга от дома си, облечена в черни дрехи, и да се разхожда в тъмното по извънградски път, с което е създавала инициалните предпоставки за ПТП. Твърди, че окръжният съд не е взел предвид обстоятелството, че пострадалата не е имала дори регистрирана рецептурна книжка при личната си лекарка, което е показателно за липсата на обгрижване от медицински специалист и доказва незаинтересоваността на дъщерята по отношение на майка ѝ. Твърди, че окръжният съд не е взел предвид обстоятелството, че ищцата не е изпълнила един свой морален и етичен дълг към майка си, с което е допринесла за ПТП. Заявява, че ако в действителност ищцата е имала толкова здрава, дълбока, пълноценна и наситена със

загриженост, обич и внимание емоционална връзка със своята майка, както се описва в исковата молба, е следвало да предприеме адекватни действия, за да не допусне дементна възрастна жена на 83 години да бяга от дома си и да се разхожда сама по извънградски път в тъмната част на денонощието, като е било достатъчно ищцата да заключи външната врата на дома на майки и по този начин да ограничат излизането ѝ. Твърди, че по делото не е установено ищцата да е била съкрушена от загубата, да е развила посттравматичен стрес или други подобни психоемоционални разстройства във връзка със събитието, да е търсила психиатрична помощ, да е диагностицирана с разстройство на психиката или на когнитивните процеси, да е приемала медикаменти за подобно заболяване, което говори, че ищцата е преработила стресогенното събитие и то не е довело до трайно негативно отражение върху психичното ѝ функциониране, поради което присъденото обезщетение не би следвало да надхвърля сумата 50 000 лв. Относно приетия от окръжния съд размер на съпричиняването от 20% твърди, че той е занижен, защото пострадалата е вървяла в тъмната част на денонощието, без светлоотразителна жилетка и без да е спазила задълженията си по ЗДВП, защото не се движела по банкета на пътното платно при наличие на такъв, а е престоявала на самото пътено платно и не плътено прибрана към края на платното за движение, а значително е навлязла на пътното платно, както и не е движела в платното противоположно на посоката на движение на ППС, като не е движела (при обективна възможност за това) най-близо до лявата му граница, ако все пак не е имало банкет или е било невъзможно той да бъде използван. Твърди, че от САТЕ е изяснено, че пострадалата е предприела рязко и внезапно пресичане на пътното платно, от дясната му страна, като се е движела с бърз ход, а мястото на удара е било вътре в опасната зона на автомобила, без да се огледа и без да прецени разстоянието и скоростта на приближаващия автомобил. Твърди, че съдът неправилно е приложил нормата на чл. 52 от ЗЗД и определеният размер от 80 000 лв. не е справедлив, неоправдано завишен е и се превръща в самоцелен източник на повишаване на жизнения стандарт на ищцата, каквато функция не следва да изпълнява обезщетението за вреди. Твърди, че съдът не е отчетел в достатъчна степен социално-икономическите условия на живот в страната като цяло към момента на настъпване на вредата. Счита, че при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди от смъртта на близък съдът

следва да отчита като критерий за справедливост социално-икономическите условия на живот в страната към момента на настъпване на вредата и конкретните икономически измерения от загубата на дадена личност като размера на неговите доходи приживе, финансовия му принос за семейството и домакинството, в което живее, социалното му положение и принос за обществото, респективно загубата на тези доходи, какъвто подобен подход е възприет в редица европейски законодателства, като загубеният доход за семейството на практика остойностява вредите, които то е понесло в резултат от смъртта на своя родственик при ПТП, но в България се работи по проект за подобна методика без да е приета такава. Заявява, че паричният ресурс на застрахователите е ограничен, те са длъжни да изплащат обезщетения и на пострадали, които трябва да се лекуват, и присъждането на извънредно високи по размер обезщетения поставя останалите жертви на ПТП, очакващи обезщетения, в по-неблагоприятно положение. Счита, че присъденото обезщетение за обжалваната част е прекомерно завишено, изолирано от икономическата действителност в страната и от съдебната практика за подобни случаи, не е съобразено със средната брутна заплата в страната към момента на ПТП и не може да бъде съотнесено към средно статистическите приходи на глава от населението за един изключително дълъг период от време, в който се предполага, че ищцата ще търпи по-интензивни морални страдания от загубата на своята майка. Затова моли решението да бъде отменено в частта му, с която е присъдено на ищцата обезщетението за неимуществени вреди за размера на 50 000 лв. до 80 000 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика.

С отговора на въззивната жалба ответницата по нея твърди, че тя е неоснователна.

С насрещната въззивна жалба жалбоподателката С. К. твърди, че съдът е определил занижен размер на обезщетението, който не е справедлив, и е приел завишен обем на съпричиняването. Счита, че обезщетението следва да бъде присъдено в размер над 80 000 лв. до 126 000 лв., т.е. претендира още за сумата 46 000 лв., а размерът на съпричиняването да не бъде по-висок от 10%. Твърди, че окръжният съд не е отчетел установените по делото обстоятелства, че ищцата е живеела през последните няколко години в едно домакинство с майка си и ѝ е помагала за абсолютно всичко по повод тяхното съжителство,

била е постоянно до майка си, полагала е необходимите грижи за нея, приела е изключително тежко загубата на майка си, плачела е, била е разстроена. Заявява, че не следва човек, травматично загубил родител по този толкова нелеп начин, да стига до тежки психични състояния, за да се приеме, че той е търпял, търпи и продължава да търпи неимуществени вреди с особен интензитет от загубата на родителя си. Счита се, че не би било законосъобразно ищцата да заключи майки и противозаконно да я лиши от свобода и свободно придвижване, каквито твърдения се навеждат от застрахователя като рационални, но противоречащи на основни човешки права. Посочва, че починалата не е била диагностицирана с каквато и да е диагноза относно своето психично състояние. Заявява, че следва да бъдат взети предвид нормативно определените лимити за отговорността на застрахователя. Заявява, че този размер не съответства и на съдебната практика по аналогични случаи. Счита, че при определяне на размера на дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди окръжният съд не е взел предвид характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищцата неимуществени вреди от загубата на нейната майка, не отчита степента на преживяваните от нея отрицателни емоции, поради което така определеното обезщетение е занижено по своя размер спрямо действително установените по делото факти и противоречи на принципа на справедливостта. Относно приетото от окръжния съд съпричиняване твърди, че по делото е установено, че пострадалата се е движила по пътното платно, но не може да се каже, че е допринесла съществено за настъпване на процесното ПТП, тъй като виновният водач е имал техническата възможност да предотврати удара, ако се е движил с технически съобразена спрямо условията скорост, поради което определеният принос следва да бъде редуциран до 10%. Твърди, че окръжният съд не е отчел факта, че ударът е бил предотвратим за виновния водач Ц.. Заявява, че окръжният съд е следвало обосновано да съобрази степента на приноса за настъпване на вредите, което предполага съпоставяне на поведението на починалия с това на деликвента и отчитане на тежестта на допуснатите от всеки нарушения, довели до настъпване на вредоносния резултат. Твърди, че неправилно окръжният съд е преценил размера на определеното обезщетение, като справедливият такъв за репарирание на търпените неимуществени вреди от ищцата възлиза на 140 000 лв., а процентното съпричиняване следва да бъде

не повече от 10%, поради което обезщетението следва да се присъди в размер на 126 000 лв., ведно със законната лихва.

С отговора на насрещната въззивна жалба ответното дружество възразява, че претендираното завишаване на обезщетението в жалбата не съответства на възрастта на загиналата пешеходка 83 години и на факта, че поради заболяването си същата е провокирала ПТП с поведението си, като е станала инициална причина за него. Твърди, че изложените оплаквания в насрещната въззивна жалба не кореспондират на данните по делото, тъй като определеният размер на присъденото обезщетение за неимуществени вреди над сумата от 50 000 лв. до присъдените 80 000 лв. е неоснователен и завишен. Твърди, че приетият от съда принос на пострадалата в ПТП и вредите от едва 20% е занижен и оплакванията в насрещната жалба са недоказани, а приносът ѝ е минимум 50% съобразно изяснените факти по делото. Твърди, че сума над 50 000 лв. за обезщетение за неимуществените вреди би противоречала на принципа за справедливост и не кореспондира на събраните по делото доказателства. Заявява, че не са доказани емоционални вреди, налагащи присъждане на по-високо обезщетение предвид събраните по делото доказателства. Излага съображения относно обстоятелствата от значение за определяне на справедлив размер на обезщетението и относно приноса на починалата пешеходка, посочени и в подадената от дружеството въззивна жалба.

Съгласно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Няма спор между страните, видно е и от заключението на СМЕ от 2.12.2021 г., изготвено от вещото лице д-р Б.П., и от дадените от вещото лице обяснения в съдебното заседание на окръжния съд на 10.12.2021 г., че е налице пряка причинно-следствена връзка между смъртта на И.а К. и настъпилото ПТП на 2.03.2021 г., в което тя е участвала като пешеходец и е била блъсната от товарния автомобил с последващо прегазване от него. Безспорно е, видно е от приетата по делото в копие присъда от 28.03.2023 г. по НОХД № 1663/2022 г. на ОС-П., влязла в сила на 13.04.2023 г., че М. Х. Ц. е признат за виновен в това, че на 2.03.2021 г. на път в землището на с. П. при управление на МПС товарен автомобил „И.“ с рег.

№ ***** е нарушил правилата за движение, а именно чл. 20, ал. 2, изр. 1 от ЗДВП – водачите на ППС са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие – и по непредпазливост е причинил смъртта на И.а С. К., поради което му е наложено наказание, като той е признат за невиновен в това да е нарушил и правилото за движение по чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДВП – водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението – и той е оправдан частично по първоначално повдигнатото му обвинение в този смисъл. Между страните не е спорно, че ответното застрахователно дружество дължи да заплати обезщетение за неимуществени вреди на ищцата като дъщеря на починалата вследствие на настъпилото на 2.03.2021 г. ПТП нейна майка И.а К.. С оглед изложените във въззивната жалба и в насрещната въззивна жалба оплаквания, доводи и искания страните понастоящем спорят относно размера на дължимото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди и относно степента на съпричиняване от починалата на вредоносния резултат.

С ППВС № 4/25.05.1961 г. изрично е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 от ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането. Видно от представеното от ищцата с исковата молба копие от удостоверение за наследници от 16.03.2021 г., ищцата С. К. е едно от четирите деца (един син и три дъщери), дъщеря на починалата при ПТП на 2.03.2021 г. нейна майка И.а К.. Към датата на ПТП 23.08.2020 г., когато е настъпила смъртта на И.а К., ищцата С. К. (родена на 9.03.1974 г.) е била на 47 години, а загиналата нейна майка И.а К. (родена на 10.07.1938 г.) е била на 82 години и 8 месеца. Видно от показанията на свидетелката А.Т. К., разпитана в съдебното заседание на окръжния съд на 10.12.2021 г., тя е кмет на село М., приживе И.а К. живеела в къща в селото заедно с дъщеря си С. и със сина си С., знае от хората, че са имали добри отношения, С. живеела от доста дълго време в селото, след ТПТ С. е нормален човек, нормално разсъждаващ, адекватен, свидетелката не е имала контакт със С.. Видно от показанията на същата свидетелка А. К., разпитана в

съдебното заседание на окръжния съд на 7.09.2023 г., тя е била кмет на село М. и към месец март на 2021 г., познава И.а К. и лично, познава и семейството ѝ, И.а живеела постоянно в село М., живеела от дълго време със сина си С., а от скоро, от 5-6 години с тях живее и дъщеря ѝ С. К., къщата е едноетажна, заедно живеят всички, С. не е работела в село М., живеела и продължава да живее в къщата на майка си, С. след развода със съпруга ѝ дошла от А. да живее в село М., доколкото е известно на свидетелката близките не са придружавали И.а да ходи на лекар, тя си била в движение, сама се придвижвала, сама си пазарувала понякога, но не винаги, не са полагали на 100% грижи за нея. Видно от показанията на свидетеля И. П.Г., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 4.02.2022 г., той е съсед на С. К., познавал и нейната майка, С. от 5-6 години живее с майка си в един дом, С. се грижела за пазаруване и готвене, след като мъжът на С. я изгонил сложили по-нови мебели, обзавели къщата нормално, братът на С. също живее в тази къща, свидетелят видял С. в деня след инцидента, тя плачела, била разстроена, била изплашена, защото остава сама, брат ѝ живее в къщата, но той се напива, С. работи нормално, включително свидетелят я е викал да работи. Видно от справката от д-р Д., личен лекар на И.а К. (л.169-гръб от досието на делото на ОС), приета в съдебното заседание на окръжния съд на 13.05.2022 г., при нея няма регистрирана рецептурна книжка за медикаменти с частично заплащане, никой от децата не я е информирал за нивото на грижа или заболявания, не е викана за домашни прегледи. Видно от протокола от 8.03.2022 г. от съдебнохимическата експертиза (л.251-253 от досието на делото на ОС), изготвена съгласно чл. 24 от Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване концентрация на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, в пробата от кръвта на И.а К. е имало етанол 0,66 г/л (промила). Установява се следователно от свидетелските показания, че ищцата е търпяла болка и скръб от смъртта на своята майка, но не се нито твърди, нито установява те да са в размери над обичайните при такава загуба, както и да са дали трайно отражение върху начина на живот и психичното състояние на ищцата. Установява се също така, че през последните 5-6 години, след развода със съпруга ѝ, ищцата е живеела заедно със своята майка и със своя брат в село М., поради което следва да се приеме, че със смъртта на майка тя е загубила най-близкия си човек, с когото е споделяла своето ежедневие и грижи. Следва да се отчете

обаче значителната възраст както на ищцата, така и на починалата нейна майка, с оглед на което липсата на родителската подкрепа за ищцата не е толкова значима и дълготрайна, както е при малки деца и млади хора. Не се нито твърди, нито установява от страна на ответника между дъщерята и майката да е имало влошени лични отношения, напротив, от показанията на двамата свидетели е видно, че те са съжителствали по обичаен за тази най-близка родствена връзка начин. Неоснователно е разбирането на застрахователното дружество-жалбоподател, че наличието на алкохол в кръвта на загиналата само по себе си говори за липса на грижа и близост между майката и дъщерята. Не може да се приеме като признак за влошени отношения и липсата на данни за провеждане на лечение на починалата, доколкото по делото не се установява да има конкретни медицински данни за нейното състояние, за нейни здравословни проблеми с необходимост от лечение или от ограничаване на личната свобода на починалата, включително относно нейното излизане навън и цвета на нейното облекло, които да са били negliжирани от дъщерята. Затова е неоснователен заявеният във въззивната жалба на застрахователя довод, че относно връзката на ищцата с нейната майка следва да се приеме, че тази връзка не е била здрава, пълноценна, наситена със загриженост, обич и внимание, тъй като дъщерята не се е грижила адекватно за нея, още повече че в случая акцентът е не върху връзката от гледна точка на майката, а върху възприемането ѝ от ищцата, съответно, какво и как тя като дъщеря преживява след смъртта на нейната майка. Общественото разбиране за справедливост изисква такава обичайно тежка загуба, но без в случая страданието да се отличава с особена продължителност и да е дало значително и трайно отражение върху начина на живот и психичното състояние на ищцата, да бъде обезщетена надлежно, с определяне на обезщетение, за което не се установява необходимост то да е в завишен размер. Взимайки предвид характера на деянието (нарушение на правилата за движение, при което е причинен по вина на водача на МПС удар, вследствие на който е пострадала и починала пешеходката И.а К., майка на ищцата), степента на увреждането (причинена болка и страдание от загубата на родител, които обаче не са с висок интензитет и дълготрайност с оглед високата възраст на майката и на дъщерята и не са довели до трайно влошаване на начина на живот и на психичното състояние на ищцата), последиците от деянието (разрушаване на семейната връзка на ищцата с

нейната майка с негативно отражение върху живота ѝ занапред, макар и с не висок интензитет), следва да се приеме, че е справедливо при условията на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за ищцата в размер на 100 000 лв., която сума е съобразена и със социално-икономическата обстановка към 2.03.2021 г., когато минималната работна заплата в страната е била 650 лв., а лимитът на отговорността на застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ съгласно чл. 492 от КЗ е в размер на 10 420 000 лв. за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите. Неоснователно е оплакването на застрахователното дружество-жалбоподател да не са установени претърпени от ищцата душевни болки и страдания в степен и интензитет, които да обуславят присъждането на обезщетение в така определения и от окръжния съд размер. Неоснователно е и оплакването на жалбоподателката-ищца, че съдът е определил този размер като занижен. Установява се, че са неоснователни твърденията и на двамата жалбоподатели, че определеният от окръжния съд размер на обезщетението за неимуществени вреди 100 000 лв. не е съобразен с нормата на чл. 52 от ЗЗД.

От страна на застрахователното дружество като ответник в производството пред окръжния съд е надлежно заявено възражение по чл. 51, ал.2 от ЗЗД за допринасяне от майката на ищцата като пострадало лице за настъпването на вредите, което да е основание за намаляване на дължимо обезщетение, с твърдение, че е налице нейно неправилно движение, престояване или пресичане на пътното платно, тъй като тя като пешеходка се е движела в тъмната част на денонощието с тъмни дрехи по междуселски път по пътното платно със значително навлизане в него и не в противоположното на нейното движение платно, евентуално че е предприела рязко и внезапно пресичане. Видно от заключението на АТЕ от 7.07.2022 г., изготвено от вещото лице инж.С.М., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 6.10.2022 г., ПТП е настъпило на хоризонтален, равен и прав участък от пътя при движение през нощта, при намалена видимост на изкуствена светлина-автомобилни фарове, пешеходката И.а К. е била или е навлязла на платното за движение, ударът е настъпил в предната част на товарния автомобил около средата, ударът е настъпил на 2,7-2,9 м. южно от северната граница на платното за движение, скоростта на товарния автомобил преди и в момента на удара е била около 93 км./ч., дължината на пълния спирачен път (опасната

зона) при движението на товарния автомобил в конкретната пътно-климатична обстановка със скорост 93 км./ч. е 100,68 м., в случая технически съобразената скорост с атмосферните условия и конкретните условия на видимост – движение на къси светлини е била 72 км./ч., а с движение на дълги светлини е била 121 км./ч., ако пешеходката К. се е движела с бавен, спокоен или бърз ход с ниска скорост, то при нейно навлизане на платното за движение от дясно водачът на товарния автомобил при своевременна реакция би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстрено спиране, ако се е движел със скорост по-малка от 74-118 км./ч., а ако тя се е движела с бърз ход със средна и висока скорост, то при навлизането ѝ на платното за движение от дясно водачът на автомобила при своевременна реакция би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстрено спиране, ако се е движел със скорост по-малка от 60-67 км./ч., и ако тя се е движела с бърз ход със средна и висока скорост, то дори и при движение на товарния автомобил с технически съобразена скорост при движение на къси светлини удар пак би настъпил. Видно от същото заключение, по делото няма данни за направлението и скоростта на движение на пешеходката К. преди момента на удара, нито дали е престоявала или се е движела, тя е станала видима след осветяване от фаровете на товарния автомобил, според европейската асиметрична система, при късите светлини средната дължина на осветената зона пред автомобила е около 70-80 метра, а на дълги светлини е над 150 м. Видно от същото заключение, пешеходката К. е имала техническа възможност да забележи товарния автомобил чрез светлината на неговите фарове, тя е имала техническа възможност да избегне произшествието, ако не бе навлязла на платното за движение пред автомобила, ако пешеходката К. се е движела по платното за движение попътно или насрещно на автомобила, то причината за произшествието е движението ѝ на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия се товарен автомобил, както и движението на товарния автомобил с водач М.Ц. с технически несъобразена скорост при движение на къси светлини. Видно от допълнителното заключение на АТЕ от 25.11.2022 г., изготвено също от вещото лице М., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 2.02.2023 г., при пешеходец без светлоотразителни елементи по дрехите дължината на видимост е около 40 м., при пешеходец с тъмни дрехи дължината на видимост

е около 56 м., при пешеходец с тъмни дрехи на къси светлини дължината на видимост е около 52 кв.м., средната стойност на дължината на видимост на пешеходец с тъмни дрехи на къси светлини е около 49 м. Видно също от допълнителното заключение, максималната скорост на автомобила при движение в условията на намалена видимост от тъмнината и видимост, която се подпомага само от собствените фарове на автомобила, при която водачът би имал техническа възможност да спре преди да измине дължината на видимостта към пешеходец с тъмни дрехи, е 15,62 м./с., т.е. в случая технически съобразената скорост с атмосферните условия и конкретните условия на видимост към пешеходец с тъмни дрехи при движение на къси светлини е била 56 км./ч. Видно от показанията на свидетелката А. К. в съдебното заседание на 10.12.2021 г., тя е била на мястото на ПТП веднага след настъпването му, тъй като е пътувала от П. за М., карало се на фарове, мястото било извън селото, И.а от известно време по принцип не била много добре психически като цяло, от известно време здравето ѝ се било влошило, същия ден са я видели да се движи в П. по главния път и са я прибрали от там, уведомили са кварталния на селото да има предвид, че тази жена не е добре, в края на работния ден на 2 март при свидетелката в кметството дошла дъщерята на И.а С. да заяви, че майка ѝ не е добре, че се губи, тръгва нанякъде и изчезва и я търсят, да се има предвид ако нещо се случи, същата вечер било произшествието, свидетелката не знае дали И.а е имала някаква диагноза, била облечена с тъмни дрехи. Видно от разпита на същата свидетелка А. К. в съдебното заседание на 7.09.2023 г., тя не е запозната със заболяване на И.а, напоследък била разбрала, че тя не е в добро психическо състояние, от година-година и половина ѝ е известно, че тя има проблеми – психически отклонения, това свидетелката го разбрала от поведението ѝ, точно на 2 март 2021 г., когато се случило произшествието, в края на работния ден С. К. била в кметството да търси съдействие за това, че майка ѝ изчезва и не могат да я намерят и ако има възможност кварталният полицай, който отговаря за района на М., да помогне да я откриват. Видно от справката от д-р Д., личен лекар на И.а К., тя в това си качество не е констатирала хронични заболявания, подлежащи на системна и продължителна терапия, не е диагностицирала душевно-психично заболяване въпреки ограничения интелект и възрастови атеросклерозни промени, в амбулаторията не е идвала с оплаквания, лекарката е извършвала профилактични прегледи веднъж

годишно, последно през 2020 г., опорно-двигателният апарат е запазен. Видно от протокола от 8.03.2022 г. от съдебнохимическата експертиза, изготвена съгласно чл. 24 от Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване концентрация на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, в пробата от кръвта на И.а К. е имало етанол 0,66 г/л (промила). Установява се следователно от заключението на САТЕ от 7.07.2022 г., че поведението на починалата пешеходка е едната от причините за настъпването на ПТП, тъй като пешеходката К. е имала техническа възможност да забележи товарния автомобил чрез светлината на неговите фарове, тя е имала техническа възможност да избегне произшествието, ако не бе навлязла на платното за движение пред автомобила, ако пешеходката К. се е движела по платното за движение попътно или насрещно на автомобила, то причината за произшествието е движението ѝ на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия се товарен автомобил, наред с втората причина, а именно движението на товарния автомобил с водач М.Ц. с технически несъобразена скорост при движение на къси светлини. Установява се, че поведението на загиналата като пешеходец майка на ищцата обективно е допринесло за настъпване на вредните последици и затова е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. В случая нито от заключението на АТЕ, нито от свидетелските показания се установява дали на мястото на ПТП е имало тротоар или банкет на пътя, като с оглед на обстоятелството, че се касае за междуселски път логично е такива на мястото да е нямало. В случая не може да се установи по категоричен начин и начина на движение на починалата, а именно дали тя се е движела противоположно на посоката на движението на товарния автомобил, т.е. с лице към него, или се е движела в неговата посока, т.е. с гръб към него. Установено е обаче от заключението на АТЕ, че починалата пешеходка се е движела по пътното платно - била е на него или е навлязла на него, - като ударът е настъпил на 2,7-2,9 м. навътре в него, отчитано от границата на платното за движение, и е бил в предната част на товарния автомобил, около средата. Налице е затова причинна връзка между поведението на загиналата И.а К. и настъпилия вредоносен резултат, защото при спазване на изискванията на чл. 108, ал.2, т.1 от ЗДвП, а именно като пешеходка да се движи по платното за движение по възможност най-близо до лявата му граница, когато няма банкет, и на чл.

113,ал.2 във вр. с чл.113, ал.1,т.1 и чл. 114, т.1 от ЗДвП, а именно като пешеходец преди да навлезе на платното за движение на път извън населено място да се съобрази с приближаващите се ППС и да не навлиза внезапно на платното за движение, е нямало да настъпи процесното ПТП, съответно, смъртта ѝ е нямало да настъпи. Затова е налице съществено допринасяне от страна на пострадалата К. за настъпването на ПТП, съответно на вредите от него, поради което в случая следва обезщетението да бъде намалено съгласно разпоредбата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. Наличието на вина на пострадалия не се изследва при условията на чл. 51, ал.2 от ЗЗД, поради което причината, поради която пострадалата е била на мястото на ПТП (дали е била повлияна от употреба на алкохол или от душевно заболяване, каквото в случая и не е доказано чрез медицински документи) не е от правно значение, а същественото обстоятелство е обективното наличие на нейното поведение, което е допринесло за настъпването на ПТП и на вредите.

В случая водачът на товарния автомобил М.Ц. е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно нормата на чл. 20,ал.2,изр.1 от ЗДвП, според която водачите на ППС са длъжни при избиране на скоростта на движение да се съобразяват с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, и така е причинил ПТП и по непредпазливост и смъртта на И.а К. (както е прието с влязлата в сила на 13.04.2023 г. присъда № 32/28.03.2023 г. по НОХД № 1663/2022 г. на ОС-П.). Видно е от заключението на АТЕ, че неговото нарушение се изразява в това, че се е движел със скорост 93 км./ч. при разрешена такава 90 км./ч., която освен това е била и технически несъобразена с атмосферните условия и конкретните условия на видимост движение на къси светлини, защото такава (безопасна) скорост на движение на товарния автомобил е била скорост от 72 км./ч. Технически съобразената скорост с атмосферните условия и конкретните условия на видимост към пешеходец с тъмни дрехи при движение на къси светлини е била 56 км./ч., но следва да се приеме, че водачът по начало няма задължението да отчита и възможността движещ се неправилно по пътното платно пешеходец да бъде по-трудно видим и заради тъмното му облекло, а би могъл евентуално да го вземе предвид с оглед предохраниаване и вследствие на професионален опит. Както бе прието по-горе, загиналата пешеходка И.а К. е нарушила изискванията на чл. 108, ал.2,т.1 от ЗДвП, а именно като пешеходка да се движи по платното за

движение по възможност най-близо до лявата му граница, когато няма банкет, и на чл. 113, ал. 2 във вр. с чл. 113, ал. 1, т. 1 и чл. 114, т. 1 от ЗДвП, а именно като пешеходец преди да навлезе на платното за движение на път извън населено място да се съобрази с приближаващите се ППС и да не навлиза внезапно на платното за движение. При съпоставка на поведението на водача и на пешеходеца се установява, че нарушението на първия е с по-голяма тежест, тъй като той е управлявал товарния автомобил с по-висока (93 км./ч.) от законодателно разрешената такава (90 км./ч.) и при значително по-висока скорост от технически съобразена такава с атмосферните условия и конкретните условия на видимост движение на къси светлини (безопасна скорост – 72 км./ч.), а пешеходката се е движела неправилно по платното за движение – не в неговия край, до лявата му граница, и не се е съобщила с идващото МПС. Установява се следователно, че основната причина за настъпването на ПТП и на травмите и смъртта на К. е именно така посоченото поведение на водача на товарния автомобил Ц., и в по-ниска степен – посоченото поведение на К. като пешеходец. Затова следва да се приеме, че ПТП е било предизвикано при по-висока степен на съпричиняване от страна на пострадалото лице И.а К. от приетото от окръжният съд (20%), което съпричиняване се определя в размер на 30%. Неоснователно е следователно оплакването на жалбоподателката-ищца по делото, че нейната майка И.а К. е допринесла за настъпването на ПТП и за претърпените вследствие от нейната смърт неимуществени вреди в по-ниска от приетата от окръжния съд степен, поради което приносът е определен като завишен в размер на 20%, а следва да бъде не повече от 10%. Основателна е частично въззивната жалба, подадена от застрахователното дружество, доколкото определеният от окръжния съд принос е определен като занижен – на 20%, а сега апелативният съд приема, че той е в размер на 30%. Дължимото на ищцата обезщетение по реда на чл. 51, ал. 1, изр. 1 и чл. 52 от ЗЗД следва да бъде намалено при условията на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД с част, съответстваща на 30% поради принос на загиналата нейна майка в такава степен спрямо приноса на виновния водач. Затова присъденият от окръжния съд размер на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди следва да бъде променен и определен в размер на (100 000 лв. минус 30% от 100 000 лв. или 30 000 лв.) 70 000 лв. Решението на окръжния съд следва да бъде отменено в частта му, с която искът е уважен за сумата над 70 000 лв. до

80 000 лв., като претенцията бъде отхвърлена и за тази нейна част, ведно със законната лихва. Обжалваното решение следва да бъде потвърдено в останалите негови обжалвани части – с които претенцията е уважена за сумата над 50 000 лв. до 70 000 лв. и е отхвърлена за сумата над 80 000 лв. до 126 000 лв., ведно със законната лихва.

С оглед резултата от въззивното обжалване решението на окръжния съд следва да бъде изменено относно присъдените разноски. Окръжният съд е осъдил ответното застрахователно дружество да заплати ДТ в размер на 3200 лв., а при уважен иск за размер 70 000 лв. тя е 2 800 лв., поради което решението на окръжния съд следва да бъде отменено в частта му, с която то е осъдено да заплати сумата над 2 800 лв. до 3 200 лв. за ДТ. С решението дружеството е осъдено да заплати на адвокат И. Х. при условията на чл.38,ал.2 от ЗА сумата 7 050 лв. за адвокатско възнаграждение, изчислена от съда при уважен иск за сумата 80 000 лв., а изчислено въз основа на сумата 70 000 лв. то е 6 250 лв., поради което сега решението следва да бъде отменено в частта, с която е присъдено адвокатско възнаграждение на адвокат Х. за сумата над 6 250 лв. до 7 050 лв. С решението окръжният съд е осъдил ищцата да заплати на ответника разноски по съразмерност 2 645 лв., като изчислени също по съразмерност, но при уважен иск за сумата 70 000 лв. дължимата сума се изчислява на (при направени разноски съгласно представения списък, л.305 от досието на делото на ОС, общо в размер на 4 630 лв.) 2 315 лв., поради което решението следва да бъде отменено и в частта му, с която са присъдени разноските над 2 315 лв. до 2 645 лв.

Относно присъждането на разноски за въззивното производство застрахователното дружество претендира съгласно представения списък (л.37) за присъждане на сумата 600 лв. за платена ДТ и на сумата 4000 лв. за платено адвокатско възнаграждение, заплащането на което е видно от представения договор за правна защита и съдействие от 16.02.2024 г. (л.38). В този договор е посочено, че сумата е платена за защитата пред апелативния съд по подадената от дружеството въззивна жалба и по насрещната въззивна жалба на С. К., поради което следва да се приеме, че тя е платена по равно, по 2 000 лв. за защитата по всяка от двете жалби. От страна на ищцата се претендира за присъждане на адвокатско възнаграждение за адвокат И. Х. по реда на чл. 38,ал.2 от ЗА. Следва да се отчете, че подадената от ищцата

насрещна въззивна жалба е изцяло неоснователна, поради което в нейна полза, респективно, за нейния пълномощник по чл. 38,ал.2 от ЗА разноси не следва да бъдат присъждани, а следва да бъдат присъдени разноси на ответното дружество за адвокатско възнаграждение за защитата по тази жалба. Съгласно чл.7,ал.2,т.4 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното адвокатско възнаграждение при интерес от 46 000 лв. е 4 330 лв., платената сума е 2 000 лв. и тя не е прекомерна с оглед осъществената защита с представянето на отговора и подробно изложените в него съображения по всички спорни въпроси, поради което следва да бъде присъдена в полза на дружеството и в тежест на К.. Тъй като подадената от жалбоподателя-застрахователно дружество въззивна жалба е частично основателна, съответно, частично неоснователна, то следва ответницата по нея да бъде осъдена да заплати на този жалбоподател разноси по съразмерност. При разноси в размер общо на 2 600 лв. (600 лв. внесена ДТ и 2 000 лв. платено адвокатско възнаграждение, което също не може да се приеме за прекомерно с оглед работата по защитата с изготвяне на въззивната жалба, подробно мотивирана с оглед спорните обстоятелства от фактическа и правна страна), претендирано уважаване на жалбата за размер 30 000 лв. и уважаването ѝ за размер 10 000 лв. следва ответницата по нея да заплати на дружеството разноси по съразмерност 866,67 лв. С оглед частичната неоснователност на тази жалба жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на пълномощника на ответницата по нея адвокат И. Х. възнаграждение за осъществената правна защита съгласно чл. 38,ал.2 от ЗА. Жалбата е неоснователна относно претендираната отмяна на решението на окръжния съд за сумата 20 000 лв., поради което съгласно чл. 7,ал.2, т.3 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, дължимото възнаграждение е 2 200 лв., която сума следва да бъде присъдена в полза на адвоката.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 388/16.10.2023 г., постановено по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъдено ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати на С. Б. К. сумата над 50 000 лв.

до 70 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в скръб, мъка, тъга от смъртта на нейната майка И.а С. К., настъпила при ПТП от 2.03.2021 г., причинено от М.Ц. при управление на товарен автомобил „И.***“ *****, за който е сключен при ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД договор по риска „Гражданска отговорност“, ведно с обезщетение за забава върху сумата над 50 000 лв. до 70 000 лв. от 14.06.2021 г. до окончателното изплащане, и е отхвърлен предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за разликата над 80 000 лв. до 126 000 лв. като неоснователен, осъдено е ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати на адвокат И. Х. Х. адвокатско възнаграждение в размер на 6 250 лв., осъдено е ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-П. сумата 2 800 лв., представляваща дължимата ДТ за производството, и сумата 280 лв. разноски по делото, осъдена е С. Б. К. да заплати на ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. сумата 2 315 лв., представляваща припадаща се част от направените в производството разноски с оглед отхвърлената част от иска.

ОТМЕНЯ решение № 388/16.10.2023 г., постановено по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П., В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е осъдено ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД-гр.С. да заплати на С. Б. К. сумата над 70 000 лв. до 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в скръб, мъка, тъга от смъртта на нейната майка И.а С. К., настъпила при ПТП от 2.03.2021 г., причинено от М.Ц. при управление на товарен автомобил „И.***“ *****, за който е сключен при ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД договор по риска „Гражданска отговорност“, ведно с обезщетение за забава върху сумата над 70 000 лв. до 80 000 лв. от 14.06.2021 г. до окончателното изплащане, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Б. К., ЕГН ***** от с.М., община С., обл.П., ул.“*-та”** против „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С., бул.“Г.М.Д.”*, ЕИК *****, иск за присъждане на обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди за размера над 70 000 лв. до 80 000 лв., което обезщетение се претендира като дължимо за претърпени от нея скръб, мъка, тъга от смъртта на нейната майка И.а С. К., настъпила при ПТП от 2.03.2021 г., причинено от М.Ц. при управление на товарен автомобил „И.***“ *****, за който е сключен при

ЗАД“Д.Б.:Ж.з.“АД договор по риска „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението за разликата над 70 000 лв. до 80 000 лв., считано от 14.06.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТМЕНЯ решение № 388/16.10.2023 г., постановено по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П., И В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е осъдено „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-П. сумата над 2 800 лв. до 3 200 лв., представляваща дължимата ДТ за производството.

ОТМЕНЯ решение № 388/16.10.2023 г., постановено по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П., И В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е осъдено „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С. да заплати на адвокат И. Х. Х. адвокатско възнаграждение в размер над 6 250 лв. до 7 050 лв.

ОТМЕНЯ решение № 388/16.10.2023 г., постановено по т.д. № 482/2021 г. на ОС-П., И В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е осъдена С. Б. К. да заплати на „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С. сумата над 2 315 лв. до 2 645 лв., представляваща припадаща се част от направените в производството разноси с оглед отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА С. Б. К., ЕГН ***** от с.М., община С., обл.П.ска, ул.“*-та”** да заплати на „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С., бул.“Г.М.Д.”*, ЕИК ***** сумата 2 866,67 лв. – разноси за производството по спора пред Апелативен съд-П..

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество Д.Б.:Ж.З.“АД-гр.С., бул.“Г.М.Д.”*, ЕИК ***** да заплати на адвокат И. Х. Х., ЕГН ***** от АК-Г., с адрес на упражняване на дейността гр.Г., ул.“Акад. И. Г.“*-* сумата 2 200 лв. - възнаграждение за осъществената от него защита пред апелативния съд на С. Б. К. като ответница по подадената от застрахователното дружество въззивна жалба, дължимо съгласно чл. 38,ал.2 от ЗА.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____